

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích, rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci **žalobkyně K.P.**, bytem 9. k. 88/0, Ch., **zastoupené JUDr. Evou Vaškovou**, advokátkou se sídlem Škroupova 957, 500 02 Hradec Králové, **proti žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.7.2013, č.j. KrÚ/49248/2013/ODSH/14,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepříznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 24. 4. 2013, č.j. KrÚ/49248/2013/ODSH/14, kterým byla žalobkyně uznána vinnou z porušení povinností uložené v ustanovení § 19 odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) /dále jen „zákon o silničním provozu“, čímž se měla dopustit přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Uvedeného přestupku se žalobkyně měla dopustit konkrétně tím, že dne 11.1.2013 okolo 20:10 hod. v Pardubicích na pozemní komunikaci, ulice Hradecká u ČEZ Arény, při směru jízdy z centra Pardubic na obec Staré Hradiště jako řidička vozidla Škoda Felicia rz: „X“ nedodržela dostatečnou bezpečnostní vzdálenost mezi vozidly a přední částí svého vozidla narazila do zadní části policejního služebního vozidla Škoda Fabia, rz: „X“, jehož řidič P. musel náhle snížit rychlost jízdy z důvodu nenadálé dopravní situace

Žalobní body:

Žalobkyně tvrdí, že rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není věcně správné. Má za to, že správní orgán prvního stupně porušil ustanovení § 50 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť při hodnocení podkladů a provedených důkazů pečlivě nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo včetně toho, co uvedli účastníci. Důkaz výsledkem svědka policisty P. hodnotí jako nevěrohodný a účelový. Uvádí, že jeho výpověď je ve zřejmém rozporu s výpověďmi ostatních přímých svědků nehodového děje a poukazuje na to, že svědek nebyl při výsledku schopen určit barvu vozidla, které ho mělo údajně ohrozit, ačkoliv při podání vysvětlení uvedl, že se jednalo o vozidlo bílé barvy. Svědek nijak nevysvětlil, proč prudce zastavil v plynule se pohybující řadě vozidel, když částí vozu přitom přešel dvojitou plnou čáru oddělující protisměrné pruhy. Rovněž za nepravděpodobné a smyšlené označuje žalobkyně vysvětlení svědka, že měl údajně zapnutá výstražná světla i modrý maják z důvodu lepší viditelnosti vozidla, neboť nikdo z ostatních svědků toto nezaznamenal. Žalobkyně má za to, že svědek P. jako řidič motorového vozidla zahájil manévry otáčení do protisměru přes dvojitou plnou čáru, avšak nestihl nainstalovat a spustit policejní maják včas tak, aby tento manévry nemohl být považován za přestupek.

Žalovaný jako odvolací správní orgán potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž považoval za podstatné pouze to, že žalobkyně nedodržela za vozidlem dostatečnou bezpečnostní vzdálenost ve smyslu § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu tak, aby se mohla vyhnout srážce v případě náhlého snížení rychlosti. Žalobkyně takové posouzení věci odmítá a má za to, že soudy i správní orgány by měly zjišťovat, kdo z řidičů inicioval nehodový děj porušením silničních předpisů.

Žalobkyně poukazuje na rozpor v rozhodnutí žalovaného, kdy na jedné straně žalovaný uvádí, že není rozhodné, jaký manévry řidič vykonal, na druhé straně uvádí, že pokud by zjistil, že řidič porušil zákon, zabýval by se tím. Žalobkyně má za to, že byla pominuta výpověď svědkyně P., spolujezdkyně navrhovatelky. Ta přitom uvedla, že nezaregistrovala žádné vozidlo, které by zapříčinilo náhlou změnou vozidla řidiče P.. Žalobkyně má za to, že

správní orgány neuvedly, jaké závěry činí z výpovědi svědkyně P.. Tvrdí, že správní orgány porušily § 51 odst. 1 správního řádu, neboť nevyužily všech důkazních prostředků, které byly vhodné ke zjištění stavu věci, když neprovedly výslech spolujezdce řidiče P..

Žalobkyně proto navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, přičemž uplatnila právo na náhradu nákladů řízení.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný setrval na skutkovém a právním zhodnocení uvedeném v žalobou napadeném rozhodnutí. Navrhl, aby krajský soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

Přípustnost žaloby:

Žaloba byla podána osobou oprávněnou k podání žaloby, a to včas ve lhůtě dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí (§ 72 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“).

O žalobě bylo rozhodnuto po projednání věci krajským soudem bez provádění důkazů. Při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, přičemž soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 1), 2) s.ř.s.

Okolnosti rozhodné ve věci:

Ve správním spise je založeno oznámení o přestupku ze dne 15. 1. 2013. Z fotodokumentace místa dopravní nehody je patrné poškození přední části vozidla žalobkyně a poškození zadní části služebního policejního vozidla bílé barvy. Z protokolu o nehodě v silničním provozu se podává, že žalobkyně nedodržela dostatečnou bezpečnostní vzdálenost mezi vozidly. V úředním záznamu o podání vysvětlení žalobkyně ze dne 11.1.2013 je uvedeno: „Já jsem nečekala, že se vozidlo přede mnou bude na tomto místě otáčet, kdy je to tu zakázané, ale jsem si vědoma, že jsem nedodržela dostatečnou bezpečnostní vzdálenost mezi vozidly, kdy jsem do tohoto zezadu narazila.“ Z úředního záznamu sepsaného svědkem a policistou P. dne 15.1.2013 se podává, že tento, aby zabránil střetu s jiným vozidlem modré barvy jedoucím souběžně v pravém pruhu, náhle zpomalil, brzdil a uhnul vlevo, když po zastavení vozidla došlo k nárazu do zadní části vozidla. Dle výpisu z evidenční karty řidiče nemá žalobkyně ke dni 30.1.2013 žádný záznam o přestupcích.

Ve věci se dne 18.4.2013 konalo ústní jednání, při němž byla vyslechnuta žalobkyně, svědek P. a svědkyně P.. Z výpovědi žalobkyně se podává, že žalobkyně má za to, že příčinou dopravní nehody bylo jednání řidiče P. s tím, že ona sama dodržela dostatečnou bezpečnostní vzdálenost. Uvedla, že řidič P. se bezprostředně po dopravní nehodě nezmínil o vozidle, které by mu mělo bránit v plynulé jízdě. Z výpovědi svědka P. je zřejmé, že tento považuje za

příčinu dopravní nehody nedodržení vzdálenosti vozidla jedoucího za ním, které řídla žalobkyně. Svědek uvedl, že se jednalo o vozidlo tmavší barvy, domnívá se, že po zastavení zapnul výstražná světla, hodlal dát na vozidlo ještě maják pro lepší viditelnost. Svědkyně P. uvedla, že služební policejní vozidlo bílé barvy nemělo zapnuto výstražná světla. Výslovně pak uvedla, že: „*Jako důvod změny rychlosti a směru vozidla Fabia mohla být snaha řidiče se za ostrůvkem u zimního stadionu otočit, já jsem ze své pozice žádná vozidla, která by jej měla v jízdě ovlivnit, neviděla.*“

Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je založeno na skutkovém závěru, že byla prokázána vina žalobkyně ohledně nedodržení dostatečné bezpečnostní vzdálenosti za vozidlem, které řídil policista P. a do jehož zadní části žalobkyně přední částí svého vozidla narazila, což bylo právně vyhodnoceno jako porušení povinnosti řidiče uložené v ustanovení § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu, když takové jednání žalobkyně naplnilo skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

Žalobkyně napadla posledně uvedené rozhodnutí odvoláním, když trvala na tom, že je podstatné, kdo dopravní nehodu inicioval, neboť pokud by svědek P. dodržel dopravní předpisy a nezapočal by manévr otáčení na zakázaném místě, k nehodě by nedošlo.

Rozhodnutím žalovaného jako odvolacího správního orgánu bylo odvolání zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno s tím, že žalovaný je ve shodě se správním orgánem prvního stupně toho názoru, že: „*bylo v podstatě jedno, jaký jízdní úkon řidič R. P. na místě učinil.*“ Žalovaný je totiž toho názoru, že ve věci je rozhodná ta prokázaná okolnost, že žalobkyně nedodržela dostatečnou bezpečnostní vzdálenost, jak jí ukládá § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu.

Posouzení důvodnosti žaloby:

Žaloba není důvodná. Předně soud považuje za nutné v dané věci zdůraznit, že se plně ztotožňuje s právním názorem na danou věc předestřeným v žalobou napadeném rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně. S ohledem na to, že námítky obsažené v žalobě byly obsaženy již v odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, odkazuje se soud plně na odůvodnění žalovaného, přičemž upřesňuje následující.

Podle § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu musí řidič vozidla jedoucí za jiným vozidlem ponechat za ním dostatečnou bezpečnostní vzdálenost, aby se mohl vyhnout srážce v případě náhlého snížení rychlosti nebo náhlého zastavení vozidla, které jede před ním.

Krajský soud má za to, že výklad uvedeného právního ustanovení je jednoznačný, když řidiči ukládá povinnost dodržovat dostatečnou bezpečnostní vzdálenost tak, aby se byl řidič schopen bezpečně, tedy bez způsobení újmy sobě či třetím osobám na zdraví či majetku, vyhnout srážce v jakémkoliv případě náhlého, tedy nepředpokládaného snížení rychlosti vozidla jedoucího

před ním nebo dokonce v případě jeho náhlého zastavení. Krajský soud se proto ztotožňuje s názorem žalovaného, že ve věci je rozhodující to, že žalobkyně tuto svoji povinnost nedodržela, čímž se jako fyzická osoba v provozu na pozemních komunikacích porušením jiné povinnosti podle hlavy II. zákona o silničním provozu dopustila přestupku podle ustanovení § 125c odst.1 písm. k) citovaného zákona. Skutkový závěr o tom, že žalobkyně nedodržela dostatečnou bezpečnostní vzdálenost, byl dle názoru krajského soudu prokázán v průběhu správního řízení, a to fotodokumentací, protokolem o průběhu nehodového děje, výpověďmi svědků a podpůrně rovněž úředními záznamy. Tvzení žalobkyně o tom, že řidič P. započal nedovolený manévr otáčení vozidla a dále, že jeho výpověď je nevěrohodná, nemůže mít vliv na právní závěr o spáchání přestupku žalobkyní, neboť ta, jak již uvedeno, byla povinna dodržet takovou bezpečnostní vzdálenost za vozidlem, aby předešla jakémukoliv střetu. Pro úplnost krajský soud uvádí, že uvedené platí s výhradou pro posouzení takového excesu, jakým by bylo nacouvání do vozidla. V tomto kontextu pak jako nadbytečný vyhodnotil krajský soud případný výslech spolejezdce svědka P., přičemž jej ani sama žalobkyně ve správním ani soudním řízení nenavrhla. Uvedený výslech by nezměnil nic na skutkovém závěru, který je pro věc stěžejní, totiž že žalobkyně nedodržela dostatečnou bezpečnostní vzdálenost za vozidlem jedoucím před ní. Z důvodu právě uvedeného, tak není pro posouzení protiprávnosti jednání žalobkyně rozhodné, co bylo příčinou změny rychlosti a směru vozidla řízeného svědkem P.. Jinou otázkou je to, že v případě prokázání skutkového děje, jak jej tvrdila žalobkyně, by mělo být z hlediska spáchání přestupku posouzeno rovněž jednání řidiče P. Obdobně se vyjádřil i žalovaný, v čemž krajský soud narozdíl od žalobkyně nespátřuje rozpor. Výpověď svědkyně P. neprokázala tvrzení žalobkyně, pouze žalobkyní tvrzený skutkový děj připustila jako možný. Obdobný závěr učinil i žalovaný, tedy lze uzavřít, že výpovědi svědkyně P. se zabýval.

Krajský soud proto uzavřel, že ve věci bylo prokázáno, že žalobkyně porušila povinnost podle ustanovení § 19 odst.1 zákona o silničním provozu, čímž se dopustila přestupku ustanovení § 125c odst.1 písm. k) citovaného zákona.

K obdobnému právnímu závěru dospěl opakovaně Nejvyšší správní soud v obdobných věcech přestupků v provozu na pozemních komunikacích (např. porušení povinnosti řidiče při odbočování), když v rozsudku sp. zn. 2As 54/2009-56 ze dne 19.1.2010 (dostupné na www.nssoud.cz) a to k závěru, že: „*Pro posouzení skutkové podstaty dopravního přestupku, které se dopustil stěžovatel, je bez významu, zda se dopravního přestupku dopustil i další účastník dopravní nehody.*“

Po posouzení všech žalobních bodů, když krajský soud neshledal důvodným žádný z nich, dospěl krajský soud k závěru, že žalobu je třeba jako nedůvodnou zamítnout (§ 78 odst.7 s.ř.s.).

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci (§ 60 odst.1 s.ř.s.), když žalovaný byl ve věci plně úspěšný, avšak práva na náhradu nákladů řízení se vzdal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 18. prosince 2013

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:

Vladimíra Píchová